

SIKLÓSI ANDRÁS VERSEI

Szeged

Távoli tájakról vetődtem ide
 a határszélre a világ végire
 Kutattalak vizsgáltam házaid
 nyitogattam kertjeid kapuit
 Összefutottam karcsú hídjaiddal
 együtt borongtam bús harangjaiddal
 Kószáltam az ártéri réteken
 lestelek nyáron s hideg teleken
 Szürcsöltem utcáid gyáraid zaját
 benned találtam új otthonot és hazát

Nézem a Tisza gyöngyös habjait
 hullámai arcomat tükrözik
 Kimondom csendben ósrégi neved
 szeretlek fényes gyönyörű Szeged
 Beszívom fáid földjeid szagát
 elbűvölnek a szomszédos tanyák
 Lelkemben őrzöm sok féltett kincsedet
 a Kárász utcát s a Dugonics teret
 Végigböngészem könyvtáraidat
 megcsodálom szép templomaidat
 Meg-megállok a nyüzsgő piacon
 s beszédedet ámulva hallgatom
 Értem írőd költőd szavát
 Mórát Tömörkényt és Juhász Gyulát
 Bálint Sándort és számos hű fiadat
 Gyakran keresem föl a sírjaikat
 tündöve járok fejfáik között
 s el-eltöprengök a sorsuk fölött
 Szeretem szerény dolgoz népedet
 a szenvedőket s a szegényeket
 Kedvelem a vidám lakodalmaikat
 a szabadtérit s a színes bálokat

Szeretem lázas lüktető szíved
 Mindenestől tied vagyok Szeged

Tükörcép

Nincs annál nagyobb öröm és büszkeség
 mint nyugodtan bátran tükörbe nézni
 s látni hogy igaz emberarc tekint vissza ránk
 Nincsen drágább kincs se földi se égi
 mint a makulátlan lelki tisztaság

Hajnalodik

Hajnali harangszó feszül a szélnek
 kiveri szemfogát a vicsorgó télnek
 Haldoklik az éjjel varjak szárnyán elszáll
 borzongva kél a nap
 s frissen öltözködik
 egy tavaszi virágszál

A legszögedibb szögedinek
 (Bálint Sándor alsóvárosi szobra előtt)

Esti árnyak futnak körbe
 szelíd komoly arcodon
 Harang kondul Varjú károg
 a vén kopott templomon

Sokat jártál itt valaha
 félig ez volt otthonod
 Térdelve a Szent Szűz előtt
 suttoztad el bánatod

Emlékünkben egyre jobban
 elmosódik szép neved
 Most sajnáljuk igazán hogy
 nem beszélhetünk veled

Szegény néped fia voltál
 útjelző kő fákljafény
 Embertelen világunkban
 töretlen szív nagy remény

Bizakodó szemmel nézzük
 csöndes meghitt mosolyod
 Betűt vetsz az ég mezőin
 s bő termését aratod

Ragyogó hold fürdeti az
 alsóvárosi falut
 Némán áll a templomtorony
 A nagyharang elaludt

Tanya

Állsz s nézel a rideg éjbe
Csillag-veritékes arcod
Repedt fallal dőlt kéménnyel
a beomló eget tartod

Tetőd roppan zsúpjá hullik
Rég elhagytak a lakóid
Padlásodon süvít a szél
szobáidba jég csapódik

Nincsen ajtód se ablakod
széthordták a kapzsi népek
Kívül-belül fölver a gyom
s üres vagy akár az élet

Bagoly száll rád durva holló
Kísértetek riogatnak
Őrzöd a kopár mezőket
s balladás ködök takarnak

Csőndben állsz Érzed a veszted
Halál jár a pusztaságban
Mint nyomok a hóviharban
úgy tűnsz el az éjszakában

Bezárkóztam

Bezárkóztam kis házamba
távol az emberektől
elhúzódom a világ zajától
de egy szélvihar letépte ajtóm
s most itt él velem
az egész emberiség

Szívem

Szívem szívek tükrében dobban
és megőríz mindből egy kis szikrát
mint a friss vetés összes magját
egy új tavasz az éltető napban

Csábítás

Elkószált lelkekkel találkoztam
Meguntak folyton egy testben lakni
s otthagyták gazdáikat
Úgy gondolták szétnéznek másfelé is
Örültem nekik Hosszasan beszélgettünk
Néhányan belém szálltak
hogy megismerkedjenek velem
Aztán elváltak útjaink
s mikor már messze jártak
rádöbbsentem hogy magukkal vitték
az én lelkemet is

Elvágyódás

Akaratomon kívüli kerültem ide
Itt kell élnem e földön pedig nem hazám
Itt csak üldöznek rúgnak s befogják a szám
Ezért vágyódom a végtelen Semmibe
ahol szabad és boldog lehetek talán
mert fiává fogad az árvák Istene
Hol nem gyötör több kín se vágyak mámorok
s úgy égek el dalolva mint a csillagok

Csillag

Szikrázó éjszakán
csillag hullt a rétre
Lángoló betűkkel
sorsom volt rávésve

Dal

Száz hattyú fehérlik egy tó közepében
tűzliliom lángol mind a száz csőrében
Ha szirmuk vízbe hull és hamuvá porlik
elszáll életem is lelkem dallá foszlik
De ha nem hervad el nem alszik ki többé
én is élni fogok örökkön-örökké

They've Walled up Every Window ...

(Translated by Watson Kirkconnell from the Magyar poem of Tibor Tollas)

(Free World! To you in this verse our voices come: to you we call, we tens and hundreds of thousands of Hungarians who sojourn in the hell of prisons! Our tongue falters too much in our dungeon and millions do not know what the poet says. Foreign poets, our brothers! Translate us into the languages of your peoples, so that our message may reach you! While in 1955, in Pest, the Communists were spouting about legality, in the Vác Prison they sealed up the windows with sheet-metal, so as to take away even that much air and light.)

*Of life without, only this gleam was left,
A tiny patch of stars, a glimpse of sun.
In daily gloom, within dim walls bereft,
We watched the vent for this as day was done.
This too they stole, this streak of sunlight thin,
They've walled up every window tight with tin.*

*In memory's eye, I mark the azure sea
At Naples, and beside the shining shore
Vesuvius waits and smokes. Can you, like me,
See happy, sun-browned swimmers by the score?
We live in night like men who blind have been:
They've walled up every window tight with tin.*

*Our ten mouths gasping for the missing air,
Ten of us lie, in one close kennel pent,
As fish-gills on the bank might gasp despair.
To eat the food, which stinks of excrement,
Our stomachs lack the power to begin:
They've walled up every window tight with tin.*

*From the bright fragrance of the Alpine peaks
The west wind blows freshness of bouquets;
Of virtue to the soul that distance speaks,
And smiling summits swell the hymn of praise.
But phthisis grips my cell-mate, dark as sin,
They've walled up every window tight with tin.*

*For us no more the steamer's whistle blows;
All maiden laughter from our sense is wiped;
No pleasure in our ears sonorous flows;
No summer plays an organ, myriad-piped.
Our cells are deaf, all sound is dead herein:
They've walled up every window tight with tin.*

*By Barcelona, in a garden fair,
The warm voice of a tawny woman croons;
The streets are pied with dances here and there;
A gay guitar gives dusk its tinkling tunes.
Our leaden days flow silent in chagrin:
They've walled up every window tight with tin.*

*We probe in darkness towards the velvet skies
As if within a coffin we were nailed,
We only touch our rags and agonize
Or, feel our hands by vermin-hosts assailed.
We once caressed the sunlight, like soft skin.
They've walled up every window tight with tin.*

*There is a ball in London; like a rose
A girl glides, in her silks, on floors that gleam;
In all the bloom of lustrous hair she glows,
Soft-mirrored in the vanished wainscot, like a dream.
The West is dancing. Has it Magyar kin?
They've walled up every window tight with tin.*

*Our tongues recall the pleasant taste of Spring
Then swallow with a groan our morsel dank
Whose fecal horror chokes its entering
And turns our bellies sick, our reason blank;
Yet even this our famine forces in.
They've walled up every window tight with tin.*

*Sleep locks our hungered bodies in its spell
And there I sate a gourmet's appetites
On all that Paris offers -- see as well,
Climbing above the city's neon lights,
The Silent Ghost -- but here no dawns begin:
They've walled up every window tight with tin.*

*The radios shout hoarsely of new deals,
Of freedom and of justice due to man,
But here my dungeoned body only feels
The million lashes of foul Moscow's plan.
From Vác to far Peking, his slaves make din:
"Beware! Beware! Or through the entire world
They'll wall up every window tight with tin."*